

דף יז.

עין משפט א. או"ח סימן תרצ סעיף ו

ז. הקורא את המגילה למפרע לא יצא, קרא פסוק אחד ודילג השני וקרא השלישי ואח"כ חזר וקרא השני לא יצא, כיון שקרא למפרע פסוק אחד.

עין משפט ב. או"ח סימן תרצ סעיף ג ז

ג. צריך לקרותה כולה ומתוך הכתב, ואם קראה על פה לא יצא, וצריך שתהיה כתובה לפניו כולה לכתחילה, אבל בדיעבד אם השמיט הסופר באמצעה תיבות אפי' עד חציה וקראם הקורא בע"פ יצא.

הגה: אבל אם השמיט תחלתה או סופה לא יצא^ו, וגם באמצעה בעינין שלא השמיט ענין שלם^ז.

ד. יותר מחציה אפי' כתובה אלא שהאותיות מטושטשות ואין רישומן ניכר פסולה.

ז. הקורא את המגילה על פה, לא יצא ידי חובתו.

עין משפט ג. או"ח סימן תרצ סעיף ט

ט. היתה כתובה תרגום^ח או בלשון אחרת לא יוצא ידי חובה אלא א"כ מכיר הלשון. היתה כתובה עברי וקראה ארמית לארמי לא יצא, שנמצא קוראה בע"פ ולא יצא לא הקורא ולא השומע.

עין משפט ד. או"ח סימן תרצ סעיף ח

ח. הלועז ששמע את המגילה הכתובה בלשון הקודש אע"פ שאינו יודע

ו. אפי' מיעוטה דלא הוי ספר.

ז. בניו של המן אם אין כתובין במגילה מעכבין ואין אדם יוצא בה. כה"ח אות כ"ג.

ח. אפי' הכתב היה בכתב אשורית ג"כ לא יצא מי שאינו מכיר הלשון. מ"ב אות כ"ז.

מה הם אומרים יצא ט.

עין משפט ה. או"ח סימן תרצ פעיף ה

ה. ו. קראה סירוגין והיינו שפסק ושהה אפי' כדי לגמור כולה, ואח"כ חזר למקום שפסק יצא.

הגה: ואפי' שח בנתיים י, מ"מ גוערין במי שסח בנתיים.

עין משפט ו. או"ח סימן תרצ פעיף יב

יב. קראה מתנמנם כ הואיל ולא נרדם בשינה יצא, אבל אם שמעה מתנמנם לא יצא ל.

עין משפט ז. או"ח סימן תרצ פעיף יג

יג. היה כותבה מ או דורשה או מגיחה והיתה לפניו מגילה כתובה לפניו אם כיון לכו לצאת י"ח יצא.

עין משפט זז. או"ח סימן תרצא פעיף א.ב

א. אין כותבין את המגילה אלא בדיו על קלף כספר תורה, וצריכה

ט. דלא בעינן אלא מצות קריאה ופירסומי ניסא, וע"כ יוצאין הנשים ועמי הארץ. ט"ז ס"ק ר'.

י. אבל השומע ששח בנתיים לא יצא כי באותו זמן לא שמע מהש"ץ כמה תיבות. מ"א ס"ק ז'. והקורא או השומע לכתחלה צריך לקרוא או לשמוע כולה בכתב, ובדיעבד אם קרא או שמע מיעוטה בע"פ יצא אבל השמיט או לא שמע אפי' תיבה אחת לא יצא גם בדיעבד, וע"כ כשמכין בביהכ"ס בהמין ויש רעש, טוב אם אפשר שיהיה לו מגילה כשרה, ואם א"א חומש לפחות כדי שאם לא ישמע מהחזן אפי' תיבה אחת יוכל לקרוא אותה מתוך החומש שלפחות יצא בדיעבד, כי קרא אותה תיבה או מילה כדין בע"פ. כה"ח אות ל"ו.

כ. ודוקא בתחילת שינה אבל בסוף שינה לא יצא, כ"כ הב"ח. והט"ז כתב דאין חילוק.

ל. דהקורא בפיו שאני, אבל השומע לא מכוין יפה.

מ. אף שמלאכה אסורה בפורים כאן היה כותבה לשלחה לעיר שאין להם מגילה.

שירטוט כתורה עצמה^ב. ואין העור שלה צריך עיבוד לשמה^ט, וי"א דצריך.

ב. כתבה כותי או אפיקורוס פסולה^ע, ודינה בהיקף גויל האותיות וצורת האותיות כס"ת, וצריכה עמוד בסופה וקלף חלק בתחילתה להקיפה בו, וי"א שאינה צריכה תגין.

הגה: גם צריך לכותבה מן הכתב^פ ולהוציא כל תיבה מפיו קודם שיכתבנה, ועושין כל פרשיותיה סתומות, ואם עשאו פתוחות פסולה.

הגה: ובדיעבד אין לפסול מגילה משום חסרות ויתרות^צ, דלא גרע מהשמיט בה הסופר אותיות דכשרה.

עין משפט ט. או"ח סימן תכב סעיף ו

ג. ח. הקורא סדר הפסוקים^ק למפרע לא יצא.

ג. מגילה מודפסת פסולה, כ"כ הפר"ח, ואם הדפיסו אותה על קלף צריך לגנוזה שלא יבאו לברך עליה ברכה לבטלה. כה"ח אות ג' בספרו קול יעקב.

ס. ואין לסמוך על סברא זו אפי' היא בסתמא אלא בשעת הדחק שאין לו מגילה אחרת, ושאיין לברך עליה. כה"ח אות ה'.

ע. ואם כתבה אותה אשה כשרה, אבל אם יש אחרת שכתבה איש עדיף. כה"ח אות ו'.

פ. ואם כתבה שלא מן הכתב אינו יוצא בה אלא בשעת הדחק. והגר"א כתב דאחרי שכתבה שלא מן הכתב יגנוז אותה ודוקא בכתובה על קלף שמא יבאו לטעות ולברך עליה, אבל בכתבה על הנייר א"צ לגנוזה. כה"ח אות י'.

ו. גם צריך לכותבה לשמה שקודם הכתיבה יאמר הסופר הריני כותב לשם קדושת מגילה, ואפי' בדיעבד מעכב. כה"ח אות י"ב.

ז. וע"פ האר"י ז"ל יש לתייגה. כה"ח אות י"ט. ואם קרא בה בלי עמוד י"א דיצא בדיעבד וי"א דלא יצא. כה"ח אות כ'.

צ. היינו באין לו אחרת, ולדעת מר"ן י"א גם בדיעבד פסולה בחסרות ויתרות, ובהשמיט בה שאני, ויש חולקים בזה. כה"ח אות ט"ו.

ק. וי"א גם בקרא פרשיות למפרע לא יצא, כה"ח אות נ'. מ"מ לענין ברכה א"צ לחזור ולברך, שם.

עין משפט י.

אור"ח סימן סד פעיף א

א. קרא סדר הפסוקים שבק"ש למפרע לא יצא ר, אבל קרא הפרשיות שלא כסדרן יצא ש.

עין משפט כ.

אור"ח סימן סב פעיף ב

ב. יכול לקרותה בכל לשון ת ויזהר מדברי שיבוש שבאותו לשון. וידקדק בו כמו בלשון הקודש.

דף יז:

עין משפט א.

אור"ח סימן סב פעיף ג

ג. צריך להשמיע לאזנו מה שמוציא בפיו ואם לא השמיע לאזנו יצא, ובלבד שיוציא בשפתיו א.

- ר. ברכות ט"ו ור"מ ב' ב' מק"ש, דכתיב "והיו" ודרשו בהוייתן יהיו.
- ש. אף שאינו רשאי יצא בטעה וע"פ סודן של דברים צריך כסדרן גם בפרשיות, כה"ח אות ג'.
- ת. ואפי' ציבור והוא שמבין אותה לשון, וכ"ז מצד הדין אבל ע"פ סודן של דברים לא מהני כי אם בלשון הקודש. כה"ח אות ד'.
- א. ברכות ט"ז וכת"ק, אבל בהרהור בלבו לא יצא, טור וב"י וב"ח ורק באונס בדיעבד יוצא בהרהור. כה"ח אות ה' מפמ"ג.
- השומע ק"ש ולא קראה אם אינו בקי יוצא רק ע"י ש"ץ בציבור ולא ביחיד. אבל בבקי אינו יוצא בשמיעה אפי' בציבור, וגם מי שאינו בקי יאמר פסוק ראשון דאין בזה"ז מי שלא יודע פסוק ראשון. כה"ח אות ו'.
- והמדבר ואינו שומע חייב בק"ש ובכל מצות מן התורה התלויים בדיבור אע"פ שאינו יכול להשמיע לאזניו, כ"כ בשאגת אריה סי' ז'.
- ואם שומע ואינו מדבר יוצא ע"י הרהור הלב, שם אות ז'.